

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1982- 1983

Nr. 12

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

12 APRIL 1983

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	383
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	383
M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden . . .	386
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg .	388
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	389
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting	394
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	396
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg .	399
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	399
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	400
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	401
Rechtzetting	402

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 33
van 29 maart 1983
van de heer A. DENYS

Werkgeversorganisaties — Mandaten

In het Bulletin nummer 9 (1 maart 1983) van Vragen en Antwoorden, van de Vlaamse Raad, hebt u ingevolge een vraag van collega de heer N. De Batselier, een overzicht gegeven van het aantal mandaten van de werknemersorganisaties in de subregionale tewerkstellingscomités (vraag nr. 23 van 3 februari 1983).

Graag had ik van de geachte Minister een gelijkaardig overzicht bekomen van de mandaten van de werkgeversorganisaties.

Antwoord

Krachtens de kóninklijke besluiten van 7 april 1975 en 6 oktober 1978 hebben de representatieve werknemers en werkgeversorganisaties elk vier tot zeven vertegenwoordigers in de subregionale tewerkstellingscomités.

Het aantal vertegenwoordigers van de werkgeversorganisaties is dan ook in elk comité gelijk aan het totaal aantal vertegenwoordigers van de werknemersorganisaties. De vertegenwoordiging is als volgt :

Comité	Aantal werkgevers- vertegenwoordigers
Antwerpen-Boom	7
Mechelen	5
Turnhout	6
Leuven	7
Halle-Vilvoorde	5
Hasselt-Tongeren	7
Oudenaarde	4
Gent-Eeklo	7
Sint-Niklaas	7
Aalst	5
Dendermonde	6
Ieper	4
Kortrijk	5
Oostende-Brugge	6
Roeselare	5

Vóór de splitsing van de STC's Antwerpen-Boom-Mechelen, Aalst-Oudenaarde en Kortrijk-Roeselare-Ieper waren in deze comités 7 werkgeversvertegenwoordigers aangeduid.

K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 33
van 26 november 1982
van de heer A. DE BEUL

CGICS — Secretariaatswerk voor de Vaste Gemengde Commissies

Ik verneem dat het secretariaatswerk van de gemengde commissie ter uitvoering van culturele akkoorden verdeeld werd tussen het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking en de gelijkaardige Franstalige instelling.

De geachte Minister gelieve mij mede te delen van welke akkoorden de Vlaamse instelling het secretariaat waarneemt en van welke de Franstalige en op grond van welke criteria de taken aldus verdeeld werden.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid medelen dat het secretariaatswerk van de Vaste Gemengde Commissies ter uitvoering van de Culturele Akkoorden verdeeld werden tussen het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking en de gelijkaardige Franstalige instelling op basis van een verdeling die reeds van kracht was tussen het vroeger Bestuur voor Internationale Culturele Betrekkingen en „l'Administration des Relations Culturelles Internationales”.

De opsplitsing gebeurde grosso modo als volgt:

- latijnse landen bij Franstaligen;
- germaanse landen bij Nederlandstaligen.

De overige landen werden bij gemeenschappelijk akkoord verdeeld.

Hieronder vindt het geachte lid de bedoelde lijsten:

Frans Secretariaat	Nederlands Secretariaat
Algerië	Zuid-Amerika
Amerika	Nederlandse Antillen
Argentinië	Bondsrepubliek Duitsland
Brasilië	DDR
Canada	Bulgarije
Spanje	Denemarken
Frankrijk	Egypte
Griekenland	Groot-Brittanië
Indië	Nederland
Italië	Hongarije
Luxemburg	Indonesië
Marokko	Iran
Mexico	Israël
Polen	Japan
Protugal	Noorwegen
Roemenië	Oostenrijk
Senegal	Pakistan
Tunesië	Tsjechoslowakije
Turkije	Zweden
Venezuela	Suriname
China	USSR
Zuid-Korea	Yoegoslavië
Syrië	Finland
	Ierland

Ik wens er evenwel de aandacht op te vestigen dat thans werd afgesproken dat iedere instelling haar eigen secretariaatswerk zou leveren. De bovengenoemde verdeling zou dan nog enkel van kracht blijven voor de logiestieke opvang van de vreemde delegaties en voor de gemeenschappelijke gedeelten.

Vraag nr. 75
van 13 januari 1983
van de heer J. CAUDRON

BRT — Reportage II juli défilé

In zijn antwoord op mijn vraag nr. 102 van 11 mei 1982 betreffende de uitzending, door de BRT, van het traditioneel défilé van 21 juli, wijst de gemeenschapsminister erop dat veel landgenoten bijzonder belang hechten aan deze vorm van herdenking.

Nu blijkt uit talloze ingezonden krantestukken en moties uit de jongste jaren dat een groot aantal landgenoten belang hechten aan het Vlaams Nationaal Zangfeest en zouden willen dat de BRT een uitvoerige reportage aan deze manifestatie wijdt.

Toch weigert de BRT hardnekkig op dit verlangen in te gaan.

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

- a. of de weigering ook in 1983 en volgende jaren zal bevestigd worden ;
- b. hoe deze weigering verantwoord wordt;
- c. of de Raad van Beheer van de BRT reeds aandacht aan dit probleem heeft gewijd en, zo ja, op welke data en met welk gevolg.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

Bij het onderzoek van deze kwestie moet ervan uitgegaan worden dat het Zangfeest uiteenvalt in een spektakel en een politiek gedeelte.

De aandacht van de bestuursdirectie informatie gaat uiteraard op de eerste plaats naar dit laatste uit, waarbij het tv-journaal beelden van het spektakel voor de omliggende gebruikt.

Een rechtstreekse uitzending of een uitzending in montagevorm met ruime aandacht voor zang, dans, vendelzwaaien en massazang behoort tot de eventuele mogelijkheden van de andere tv-diensten.

Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat het zangfeest niet kan worden vergeleken met het 1 mei-programma of het Rerum Novarum-programma die eigen BRT-programma's zijn, waarbij het verloop van de manifestatie volledig in BRT-handen ligt (de politieke uitspraken worden daarbij uit het programma gelicht). Buiten de gebruikelijke verslaggeving in het tv-journaal zal de televisie in 1983 geen bijzondere aandacht besteden aan het Algemeen Nederlands Zangfeest.

Wat de radio betreft wordt voor 1983 het volgende gepland :

BRT- 1:

- a. opname van de manifestatie voor uitzending in diverse rubrieken;
- b. uitzending van interviews ter zake in „ Het Vermoeden ”.

BRT-2: Aankondiging van de manifestatie in „ Splinternieuws ” met voorstelling van de programmatic.

Wereldomroep: Vermelding van de manifestaties als actualiteitsgegevens in de nieuwsjournaals en overname van opnamefragmenten in het zondagvoormiddagprogramma „ Vlaanderen mijn land ”.

Op 2 1/6/1982 en 22/3/ 1982 hebben de beheersorganen van gedachten gewisseld over het probleem van het Zangfeest waarbij vooral aandacht werd besteed aan de verhouding in de nieuwsuitzendingen tussen het Vlaams Nationaal Zangfeest en het Vlaams Progressief Zangfeest.

Vraag nr. 118
van 10 februari 1983
van de heer E. DESUTTER

Vereniging van Vlaamse Dienstplichtige Militairen — Erkenning en subsidiëring

In haar publikaties en propaganda stelt de voornoemde vereniging zich voor als jeugddienst erkend door het Ministerie van Cultuur alsook van Volksgezondheid en Gezin. Zij verklaart ook een advies lichaam te zijn, welke zetelt in de Commissie Leger-Jeugd die werkzaam is in de schoot van het Ministerie van Landsverdediging.

Kan de geachte Minister mij mededelen:

1. welke appreciatie aan de basis ligt van bedoelde erkenning;
2. met welke vormen van subsidiëring zij gepaard gaat;
3. of deze erkenning tevens de waardering van de Minister uitdrukt voor de werking van deze vereniging en voor de stellingen door haar verdedigd.

Antwoord

Met betrekking tot de Vereniging van Vlaamse Dienstplichtige Militairen (VVDM) gehuisvest te Leuven aan de Naamsevest Nr 28, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De Vereniging van Vlaamse Dienstplichtige Militairen werd erkend als jeugddienst in toepassing van het decreet van 22.01.1975, houdende de erkenning en de subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk.

De erkenning ging in op 0 1.0 1.1976 na de gebruikelijke inspecties en begeleiding door de bevoegde administratie, het Bestuur voor Jeugdvorming. Het ministerieel besluit betreffende de toekenning van de erkenning werd gedateerd op 19.03.1976.

Elke erkenning van een landelijk gestructureerde jeugdorganisatie houdt in dat deze vereniging voldoet aan de vereisten van voornoemde decretale regeling.

De subsidiërende overheid verbindt zich hiermee gezinszins tot de onderschrijving van de inhoudelijke standpunten van de betrokken organisatie.

Conform met de bepalingen van geciteerd decreet ontvingt deze organisatie een jaarlijkse subsidie :

voor 1980: 557.560 F

voor 1981: 474.948 F

voor 1982 : zijn de eindberekeningen momenteel aan de gang.

Bovengenoemde feiten hebben enkel betrekking op de erkenning en de subsidiëring van deze organisatie binnen mijn bevoegdheid.

Ten aanzien van een eventuele bijkomende erkenning van de Vereniging van Vlaamse Dienstplichtige Militairen bij andere ministeries dien ik het geachte lid te verwijzen naar mijn ter zake bevoegde collega's.

Het lidmaatschap van de Vereniging van Vlaamse Dienstplichtige Militairen in de commissie „ Leger Jeugd” is één van de vier mandaten die via de Jeugd-raad voor de Vlaamse Gemeenschap toegewezen zijn aan het jeugdwerk.

Naast de Vereniging van Vlaamse Dienstplichtige Militairen zijn er dus nog 3 verenigingen die zitting hebben, namens het jeugdwerk, in voornoemde commissie.

Vraag nr. 131

van 24 februari 1983

van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

RVA — Herscholingsmogelijkheden

Via het Bulletin van Vragen en Antwoorden ontvang ik graag van de geachte Minister een omstandig antwoord met betrekking tot de „ herscholingsmogelijkheden binnen de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening”. Het blijft een feit dat deze herscholingsmogelijkheden in realiteit zeer beperkt zijn en dat hierin zeker verandering moet komen.

Kan de geachte Minister mij daarom concreet antwoorden op de volgende vragen?

1. Voor welke beroepen zijn er wachtlijsten?
2. Hoelang bedraagt de wachttijd?
3. De selectie kan o.m. gebeuren in observatie en oriënteringscentra, voor welke kandidaten wordt deze procedure ingeschakeld ?
Waar zijn de selectiecentra gevestigd?
4. Welke zijn de vormen van samenwerking met andere opleidingsinstanties en om welke instanties gaat het ?
5. Er is een relatie tussen het opleidingsniveau en de werkloosheid.
Lagere opleidingen brengen vaak hogere werkloosheid met zich mee.
In welke mate wordt het beleid inzake herscholingsmogelijkheden hierop afgestemd?

Antwoord

Aansluitend bij haar vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

1.2. Zoals eerder reeds medegedeeld aan het geachte lid, zijn er diverse redenen die aanleiding kunnen geven tot het ontstaan van wachtlijsten. Deze wachtlijsten zijn steeds wisselend naargelang het tijdstip, naargelang het gevraagde beroep en naargelang de plaats van de opleiding.

Men kan dan ook bezwaarlijk veralgemenen tot één lijst van beroepen waarvoor er wachtlijsten bestaan. Wel zijn volgende gevolgtrekkingen mogelijk :

In de huidige omstandigheden dient de RVA prioriteit te geven aan de opname van werkzoekenden die over een bepaalde beroepskwalificatie beschikken en die slechts een kortere bijscholing nodig hebben om opnieuw in het arbeidsproces ingeschakeld te kunnen worden. Voor dergelijke kandidaturen wordt voorrang bij opname verleend en bestaan er geen lijsten die een wachttijd van 6 tot 8 weken overtreffen. Rekening houdend met deze prioriteit is het normaal dat de wachttijd voor een basisopleiding, d.w.z. een opleiding die zich richt tot cursisten die geen kennis hebben van de gekozen opleiding, kan oplopen van 6 tot 12 maanden, dit laatste voor de veel gevraagde opleidingen.

Wat betreft het onderscheid per bedrijfssector kan gesteld worden dat voor opleidingen in de ruwbouw al naargelang de subregionale tewerkstellingsdienst waar de opleiding gegeven wordt de wachttijd varieert van een onmiddellijke opname tot een wachttijd van 4 maanden.

Voor de opleidingen in de afwerking-bouw varieert de wachttijd tussen 2 à 6 maanden.

Voor de opleidingen in de metaalsector is de opname zeer variabel: geen wachttijd voor de opleidingen tot draaier, industrieel plaatwerker of bankwerker terwijl voor de opleidingen tot automecanici (duurtijd van de opleiding: 38 weken) en plaatslager-koetswerk de wachttijd kan oplopen tot 10 à 12 maanden.

Voor opleidingen in de tertiaire sector is er een onmiddellijke opname voor opleidingen van het kortere type terwijl de wachttijd voor basisopleidingen varieert van 2 tot 6 maanden.

3. Algemeen wordt bij de selectie van beroepsopleidingskandidaturen volgende werkwijze gevolgd :

a. opleidingen in de secundaire sector:

- Betreft het een kandidaat die reeds **over** ervaring in het beroep beschikt en die enkel een korte opleiding of een vervolmakingsopleiding nodig heeft, dan bepaalt het observatie of oriëntatiecentrum via de profielbepaling over welke kennis en vaardigheden de kandidaat reeds beschikt en welke opleidingspakketten hem nog kunnen aangeleerd worden.
- Betreft het een aanvraag voor een basisopleiding waarbij **een** onbepaalde keuze, een meerduidige keuze of twijfel van de kandidaat opgemerkt wordt of waarbij de arbeidsbemiddelaar van de subregionale tewerkstellingsdienst aan de keuze-richting twijfelt dan wordt de kandidaat doorgewezen naar het observatie- en oriëntatiecen-

trum. Betreft het een eenduidige beroepsopleidingskeuze dan wordt de kandidaat door het psychologisch centrum van de RVA onderzocht. In ieder geval onderzoekt het psychologisch centrum ook elke kandidaat die een van volgende basisopleidingen kiest: autobusbestuurder — autocarbestuurder — vrachtwagenchauffeur — bouwplaatsmachinist — kraanman — opleiding hotelnijverheid en uitvoeringsteeknaar.

b. Opleidingen in de tertiaire sector:

- Voor een opleiding in de polyvalente centra van de RVA wordt elke kandidaat eerst op zijn vaardigheden getest (profielbepaling) door het observatie en oriëntatiecentrum.
- De selectie van de kandidaturen voor een opleiding in het RVA-centrum voor informatica en bedrijfsbeheer (diensthoofd-informatica-programmeur-opleidingen in bedrijfsbeheer) gebeurt door het psychologisch centrum van de RVA.
- De RVA beschikt voor de Vlaamse Gemeenschap over observatie en oriëntatiecentra te Antwerpen, Brugge, Brussel, Gent, Hasselt, Leuven, Roeselare, Sint-Niklaas, Tongeren en Turnhout.

4. Om aan de stijgende vraag naar opleiding te voldoen en om aan te sluiten bij de snelle technologische evolutie tracht de RVA daar waar mogelijkheden bestaan beroep te doen op samenwerking.

Tot op heden zijn er samenwerkingsprojecten met provinciale technische en beroepsscholen met universitaire instellingen (i.v.m. opleidingen in de informatica) en met ondernemingen.

Het is de bedoeling bestaande samenwerkingsactiviteiten te intensifiëren terwijl onderhandelingen met andere opleidingsinstellingen (b.v. onderwijs voor sociale promotie) en met andere bedrijven uitgebreid worden.

5. Het aantal jonge werklozen bedraagt nu 165.000, waarvan bijna 60% in het Vlaamse Gewest wonen.

Tewerkstellingskansen worden in de hand gewerkt door de beroepsopleiding.

Voor de Middenstand stegen de uitgaven van 733,0- naar 774,3-, dit is een stijging van 41,3-miljoen ($\pm$ 5%). Deze stijging is verantwoord ingevolge :

De RVA begroting 1983 blijft op het peil van 1982. Maar zoals u weet werd vorig jaar een wijziging doorgevoerd in de betaling van de premies, waardoor een aanzienlijke besparing optrad. Deze gelden die alzo gespaard bleven binnen de RVA, zoals door VESOC overeengekomen was, konden voor nieuwe initiatieven aangewend worden.

Vooreerst een reeks nieuwe initiatieven, die afgestemd zijn op een scholing inzake spitstechno-

logieën, o.a. ter ondersteuning van de DIRV-actie van de Vlaamse Gemeenschap.

Vervolgens een pilootproject inzake de niet-direct arbeidsmarktgerichte beroepsopleiding zoals voorzien in de beleidsverklaring van de Vlaamse Executieve. (project STC-Limburg).

Tot slot initiatieven inzake vorming voor de laaggeschoolden, waarbij samenwerkingsprojecten tot stand kunnen komen met andere opleidingsinstellingen.

Bij de klassieke RVA-centra worden volgende nieuwe initiatieven voor 1983 voorzien :

- bouwsector: voor tijdelijke werkloze bouwvakarbeiders: een bijscholing van 4 weken met het doel hen een grotere polyvalente, met meer theoretische begrippen en nieuwe technieken bij te brengen.
- metaalnijverheid : opleidingen in electronica en numeriek gestuurde werktuigen.
- confectie- en breigoednijverheid : leidinggevend personeel.
- zwaar vervoer: bijkomende sectie voor opleiding in verband met het nieuw reglement voor vervoer van gevaarlijke stoffen.
- tertiaire sector: informatica en taalopleidingen.

M. GALLE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 19
van 26 januari 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Buurtweg 38 te Lier — Ontoegankelijkheid

Te Lier is buurtweg 38, die toegang verleent tot eigendommen, sinds vele jaren voor alle verkeer afgesloten. De eigenaars zijn hierdoor verplicht een privé-weg te gebruiken om hun eigendom te bereiken. Tussenkomsten bij de stad Lier en het provinciebestuur bleven tot op heden zonder enig succes.

Kan de geachte Minister mij zeggen:

1. of het toegelaten is een buurtweg af te schaffen waardoor de eigenaars van de achterliggende gronden genoot worden gebruik te maken van een privé-weg;
2. wat de eigenaars van de achterliggende gronden moeten doen wanneer hun ook nog de privé-weg wordt ontzegd;
3. wat de uitslag van het onderzoek is dat hij zal instellen bij de stad Lier en de provinciale diensten voor wat betreft het gemeld feit en het uitblijven van een oplossing?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat het onderzoek in verband met de door hem gestelde vragen nog niet is beëindigd.

Ik heb nogmaals aangedrongen opdat het onderzoek bij voorrang zou afgewerkt worden.

De resultaten van dit onderzoek zullen rechtstreeks aan het geachte lid worden toegezonden.

Vraag nr. 24
van 17 februari 1983
van de heer A. BOURGEOIS

Dorpsontwikkelingsprojecten — Aanvragen voor subsidiëring in 1982

Bij koninklijk besluit van 31 maart 1978 werd subsidiëring voorzien voor kleinschalige werken tot cultuurhistorische en functionele herwaardering van dorp en platteland, de zogenaamde dorpsontwikkelingsprojecten.

1. Hoeveel zogenaamde dorpsontwikkelingsprojecten werden in de loop van 1982 door de ondergeschikte besturen ingediend, opgave per provincie?
2. Hoeveel projecten bekwamen principiële belofte van toelage en voor welke bedragen in de jaren 1980, 1981 en 1982, per provincie?
3. Welke bedragen aan subsidies werden vastgesteld en uitbetaald in 1981 en 1982?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid hierna de gewenste gegevens te bezorgen.

1. Ingediend in 1982 :

provincie	Antwerpen	8
	Brabant (Vl.)	10
	West-Vlaanderen	7
	Oost-Vlaanderen	8
	Limburg	<u>6</u>
	totaal :	39

2. Principiëlebeloften op definitieve ontwerpen (aantal/bedrag van de subsidies in duizend fr.):

Provincie	1980	1981	1982
Antwerpen	6136.808	11/74.822	2/ 6.993
Brabant (Vl.)	7/ 15.305	12/53.088	6/19.271
West-Vlaanderen	12145.788	1 5/65.207	15/29.982
Oost-Vlaanderen	8/24.060	8/26.747	16/86.004
Limburg	7126.756	2t2.441	5/22.685

- 3 Subsidies vastgelegd :

- in 1981: 86.973.000 F
- in 1982: 217.653.000 F

Voor de uitbetalingen zijn er geen afzonderlijke gegevens beschikbaar voor de beoogde categorie van werken. Ik kan hier wel aanstippen dat de subsidies worden uitbetaald naarmate de vorderingsstaten van de werken worden ingestuurd en goedgekeurd en dat de cindafrekening normaliter binnen het jaar na de aanvang van de werken wordt geregeld.

Vraag nr. 29
van 15 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Publiciteit door de intercommunales — Uitgaven

De intercommunales — bijvoorbeeld Intergem — hebben nogal veel uitgaven aan publiciteit.

Graag zou ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen hoeveel alle energie-intercommunales in Vlaanderen samen hebben uitgegeven aan publiciteit of voorlichting, en dit voor de jaren 1979, 1980, 1981 en 1982.

Is het dan niet zo dat deze uitgaven, langs de winstderving, ook ten laste van de gemeenten komen?

Antwoord

Publiciteit en voorlichting brengen uitgaven mede die op stimulering van de omzet, spaarzaam en doelmatig verbruik en dies meer gericht zijn en uiteraard de verbetering van de resultaten beogen. Of die uitgaven in feite tot winststijging of winstdaling leiden, zal steeds afhangen van hun doeltreffendheid. De gemeenten zullen er inderdaad mede de last van dragen of er het voordeel uit halen via het aandeel dat hun bij de winstverdeling statutair toekomt.

Om concreet te kunnen antwoorden op uw vraag ontbreekt mij momenteel de nodige informatie met betrekking tot alle energie-intercommunales in Vlaanderen.

Ik kan het geachte lid wel verzekeren dat ik opdracht geef bij al de betrokken verenigingen dadelijk inlichtingen in te winnen. Van zodra ik over alle gegevens beschik, zal ik hem daarvan rechtstreeks op de hoogte stellen.

Vraag nr. 30
van 15 maart 1983
van de heer A. BOURGEOIS

Saneringsleningen — in aanmerkingkomende gemeenten

Ingevolge de beslissing van de Vlaamse Executieve van 18 juli 1982 kunnen bepaalde gemeenten een saneringslening opnemen bij de NV Gemeentekrediet.

Kunnen van dergelijke lening genieten de gemeenten die voldoen aan een dubbele voorwaarde:

1. de voorlopig vastgestelde rekening over 1981 sluit in de gewone dienst met een tekort;
2. de goedgekeurde oorspronkelijke begroting 1982 sluit in gewone dienst met een tekort.

Kan de geachte Minister mij de volgende nadere inlichtingen ter zake mededelen ?

1. Hoeveel steden en gemeenten in het Vlaamse land voldoen aan deze voorwaarden en komen in aanmerking voor het verkrijgen van een saneringslening? Zo mogelijk per provincie.
2. Hoeveel steden en gemeenten hebben op heden dergelijke lening aangevraagd ?

3. Kan de geachte Minister voor de provincie West-Vlaanderen opgave doen van de steden en gemeenten die voor de saneringslening in aanmerking komen en van de gemeenten die dergelijke lening hebben aangevraagd?

Antwoord

Mijn administratie beschikt nog niet over alle gemeenterekeningen 1981 zodat het mij niet mogelijk is uit te maken welke gemeenten in het Vlaamse Gewest hun rekening hebben afgesloten met een tekort in de gewone dienst.

Anderzijds wordt niet de goedgekeurde oorspronkelijke begroting voor 1982 als tweede criterium in aanmerking genomen om te bepalen welke gemeenten een saneringslening kunnen krijgen, maar wel op de begrotingsuitslag 1982 zoals hij blijkt uit de laatste goedgekeurde begrotingswijziging.

Het is mij dan ook voor het ogenblik slechts mogelijk te antwoorden op punt 2 en een gedeelte van punt 3 van de vraag van het geachte lid.

Tot nu toe ontving ik achtendertig gemeenteraadsbeslissingen waarin in principe een saneringslening wordt gevraagd. Daaronder bleken vier aanvragen niet ontvankelijk te zijn omdat de begroting voor 1982 na de laatste goedgekeurde begrotingswijziging en de rekening over 1981 of een van beide stukken in de gewone dienst met een overschot afsloten.

In de provincie West-Vlaanderen hebben de volgende gemeenten reeds een aanvraag ingediend :

Ichtegem, Oostende, Blankenberge, Koekelare, Damme, Zedelgem, Harelbeke, Langemark-Poelkapelle, Izegem, Zonnebeke, Wervik.

Alleen de aanvraag van Blankenberge was niet ontvankelijk.

R. STEYAERT GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 4
(zitting 1981-1982)
van 25 januari 1982
van de heer G. CARDOEN

Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn — Tewerkstelling van minder-validen

Bij KB van 6 maart 1978 zijn de openbare centra voor maatschappelijk welzijn gehouden binnen bepaalde normen een aantal minder-validen tewerk te stellen.

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

1. of alle OCMW's de toepassing van bovenvermeld KB correct naleven;
2. welke besturen desgevallend in gebreke gebleven zijn;
3. welke maatregelen U als bevoegd Minister desgevallend zult nemen om binnen de kortste tijd de wetgeving te doen eerbiedigen en dit vooral met

het oog op de bevordering van de tewerkstelling van onze minder-validen ?

Antwoord

In aansluiting met mijn voorlopig antwoord van 17 februari 1982 geef ik het geachte lid hierna antwoord op de gestelde vragen:

1. Het onderzoek heeft aangetoond dat het koninklijk besluit van 6 maart 1978 tot vaststelling van het aantal minder-validen die door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn moeten worden tewerkgesteld, niet wordt nageleefd in vele OCMW's met een personeelsformatie van 55 en meer betrekkingen, medisch verplegend en verzorgend personeel uitgezonderd.
2. De OCMW's van volgende gemeenten zijn tot nog toe schijnbaar in gebreke gebleven:

Provincie West-Vlaanderen : Blankenberge en Oostende

Provincie Oost-Vlaanderen : Aalst, Geraardsbergen, Hamme, Zele, Zelzate, Evergem, Gent, Oudenaarde, Ronse, Beveren, Lokeren en Sint-Niklaas

Provincie Antwerpen : Berchem, Borgerhout, Brasschaat, Deurne, Edegem, Merksem, Mechelen

Provincie Limburg: Bilzen, Sint-Truiden

Provincie Brabant : Aarschot, Diest, Tienen

Opmerking: Er is evenwel niet met zekerheid bekend of alle minder-validen tewerkgesteld in de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ingeschreven zijn bij het Rijksfonds voor Sociale Reclassering van minder-validen.

3. Naar aanleiding van de vraag van het geachte lid werden de in gebreke bevonden OCMW's andermaal herinnerd aan de ministeriële omzendbrief van 23 mei 1978 met referte A/OII/18, waarbij zij op hun verplichtingen inzake de tewerkstelling van minder-validen werden gewezen.

Vraag nr. 23
(zitting 1981-1982)
van 7 juli 1982
van de heer G. CARDOEN

OCMW's — Tewerkstelling van minder-validen

Op 25 januari 1982 had ik de eer mevrouw de Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg via deze zelfde weg te ondervragen over de toepassing van het KB van 6 maart 1978 tot vaststelling van het aantal minder-validen, die door de OCMW's moeten worden tewerkgesteld.

Uit het antwoord op bovengenoemde vraag is duidelijk gebleken dat zesentwintig gemeenten, waaronder vrij grote steden, in gebreke waren gebleven.

Naar aanleiding van deze vaststelling, heeft de geachte Minister het initiatief genomen de OCMW's andermaal op hun verplichtingen inzake tewerkstelling van minder-validen te wijzen.

Ik zou de geachte Minister dank weten te mogen vernemen in welke mate de betrokken OCMW's enig

gevolg hebben gegeven aan de toepassing van de ministeriële omzendbrief van 23 mei 1978 met referentie A/OI 1/18.

Zijn hier desgevallend sancties voorzien of overweegt de geachte Minister geen sancties t.o.v. de OCMW's die op dat stuk verzuimen hun plicht te doen?

Antwoord

In verband met zijn eerste vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat bij de betrokken OCMW's wordt nagegaan in welke mate zij hun verplichtingen inzake tewerkstelling van minder-validen thans zijn nagekomen.

Zodra dit onderzoek is beëindigd, zal op deze vraag een definitief antwoord worden gegeven.

Wat de tweede vraag betreft, kan ik verwijzen naar de wet van 16 april 1963 betreffende de sociale reclasering van minder-validen (BS van 23.4.1963) die in Hoofdstuk IX (art. 31 tot en met 35) strafbepalingen voorziet voor de werkgever, — waaronder eveneens de openbare besturen —, die verzuimt of weigert de wet en de reglementering inzake tewerkstelling van minder-validen toe te passen.

Vraag nr. 26 van 15 maart 1983 van de heer N. DE BATSELIER

OCMW'S — Toename van hulpbehoevenden

De laatste jaren zijn de OCMW-cliënten erg toegenomen. Niet alleen krijgt men een groter aantal klassieke hulpvragen te verwerken, maar tevens stijgt de vraag om technische bijstand, zoals bijvoorbeeld echtscheidingen, te hoge schuldenlast enzovoort.

Hierdoor dreigt de maatschappelijke werker in het OCMW te verstikken in administratieve aangelegenheden, waardoor er nog maar weinig tijd overblijft voor de eigenlijke begeleidingsfunctie.

Graag zou ik dan ook van de geachte Minister vernemen welke maatregelen zij voorziet om aan dit probleem een passende oplossing te bieden.

Tevens zou ik ook willen vragen of er overwogen wordt besparingen door te voeren in de OCMW-sector.

Zo ja, wordt er dan wel rekening gehouden met het feit dat de hulpverlening van het OCMW hierdoor zou teruggeschoefd worden naar „bijstand en behoefteigheid” zoals bij de vroegere COO?

Zal de verantwoordelijke Gemeenschapsminister gezamenlijk met de Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden hierover richtlijnen verstrekken aan de gemeenten en/of OCMW's?

Antwoord

Indien het vast staat dat de OCMW-besturen, samen met een toename van het OCMW-cliënteel, ook nog het hoofd moeten bieden aan een stijgende vraag naar technische bijstand, betekent dit nog niet dat deze trend in alle Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn op dezelfde manier wordt ervaren, zodat

geen algemeen passende oplossingen kunnen worden voorzien.

Het behoort in de eerste plaats, tot de bevoegdheid van iedere raad voor maatschappelijk welzijn afzonderlijk, de maatregelen te nemen die zich opdringen om de maatschappelijke werkers toe te laten hun veelzijdige taak naar behoren te vervullen.

Dit kan eventueel gebeuren door een reorganisatie van de bestaande diensten of, door het uitbreiden van het personeelsbestand.

Het is echter niet altijd gemakkelijk om een evenwicht te vinden tussen enerzijds, de uitgaven die gepaard gaan met een uitbreiding van het personeel van de sociale dienst en, anderzijds, de noodzakelijke besparingen waartoe ook de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn genoot zijn.

In mijn opeenvolgende omzendbrieven betreffende het opstellen van de begrotingen van de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn heb ik ter zake richtlijnen verstrekt die gelijklopend zijn met de besparingsmaatregelen die ook voor de gemeenten gelden.

In het kader van het saneringsplan en het toekennen van saneringsleningen voor deficitaire gemeenten heb ik bovendien met mijn collega van Binnenlandse Aangelegenheden concrete afspraken gemaakt om erover te waken dat de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn daadwerkelijk aan deze saneringsoperatie zouden medewerken zonder dat echter de noodzakelijke maatschappelijke dienstverlening hierdoor in het gedrang wordt gebracht.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN RUIMTE- LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

Vraag nr. 48 van 26 maart 1983 van de heer E. DESUTTER

Vlaams Gewest — Aankopen van bos- en natuurgebieden

Tijdens de jaren 1980, 1981 en 1982 werden in totaal voor meer dan 2.256 ha bos- en natuurgebied door het Vlaamse Gewest aangekocht.

De Vlaamse Executieve heeft reeds herhaaldelijk zijn bekommernis uitgedrukt over het behoud en de bescherming van onze duinen.

Van de geachte Gemeenschapsminister vernam ik thans graag, per jaar en per provincie, welke oppervlakte duingebied verworven werd door onze Vlaamse Gemeenschap.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid ter kennis te brengen dat wat het budgetair artikel 7 1.09, Afdeling 33 — titel II betreft, beheerd door de Dienst van het Groenplan, volgende duingebieden werden aangekocht :

1980: geen

1981: Akte van 21.10.1981
Koksijde, Hoge Blekker — 5 a 40 ca
Akte van 12.12.1981
Oostende, Domein Prins Karel, zuidelijk deel
7 ha 44 a 50 ca.

1982: Akte van 01.04.1982
Koksijde, Hoge Blekker — 44 a 06 ca
Akte van 06.05.1982
Koksijde, Hoge Blekker — 41 a 33 ca mede-
eigenaar van 3/80e.

Op andere begrotingsartikels werden de drie afgelopen jaren geen duingebieden aangekocht.

Vraag nr. 69
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Zandgroeve , , Vogelzang " te Membruggen — Uitbatingvoorwaarden

Op 28.2.1983 werd vastgesteld dat de uitbatingvoorwaarden in de zandgroeve „Vogelzang” te Membruggen ernstig wordt overtreden. Zo wordt er een tiental meter dieper ontgonnen dan de weg ten zuiden van deze groeve, zodat de grondwatertafel wordt aangetaast. Eveneens worden de wanden veel te steil afgegraven en worden de afstanden van de perceelgrenzen niet gerespecteerd.

Graag zou ik een antwoord ontvangen op de volgende vragen.

1. Welke diensten zijn verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van deze uitbatingvoorwaarden, concreet in dit geval? Heeft het gemeentebestuur eveneens een opdracht in dit verband?
2. Welke sancties zijn voorzien voor het niet naleven van dergelijke uitbatingvoorwaarden? In het algemeen en in dit concreet geval?
3. Welke maatregelen zal men treffen om een verontreiniging van het grondwater te voorkomen, wetende dat in het aangrenzend dorp Membruggen heel wat inwoners hun drinkwater putten uit de grondwaterlaag?
4. Met welke materialen mag de krater van deze ontginning worden opgevuld, wetende dat er een nabestemming als landbouwzone is voorzien en dat het grondwater (drinkwater) dreigt verontreinigd te worden?

NB: deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens. Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs.

Antwoord

In verband met de bovengenoemde aangelegenheid kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Uit een eerste onderzoek blijkt dat tot op heden noch bij de administratie van Ruimtelijke Ordening, noch bij het gemeentebestuur een overtredingsdossier bekend is of werd samengesteld.

Thans word aan genoemde administratie opdracht gegeven een onderzoek in te stellen, zo nodig gepast op te treden en een volledig dossier voor te leggen.

Van zodra nadere informatie en gegevens voorhanden zijn. laat ik niet na meer gemotiveerd op de gestelde vraag te antwoorden.

Vraag nr. 88
van 16 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Verbrandingsoven te Westende — Stankoverlast

Het Nieuwsblad bericht dat inwoners van Westende zich beklagen over de werking van de nieuwe verbrandingsoven, die reeds bij het proefdraaien voor erge stankoverlast zorgde.

Het is begrijpelijk dat de bevolking boos reageert tegen de installatie of ten minste tegen de verbranding van verdacht afval, aangevoerd vanuit Nederland, als geweten is dat tegen deze vuilnisoven zoveel verzet is geweest.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen :

1. Niettegenstaande de tegenkating van de plaatselijke bevolking en het negatief advies van het gemeentebestuur werd toch een bouwvergunning toegekend om een vuilnisoven op te richten. Wat is de reden van het toekennen van de bouw- en exploitatievergunning geweest? Heeft er tussen beide Ministeries vooraf een overleg over de opportuniteit van de bouw van een verbrandingsoven plaatsgevonden? Zo neen, waarom niet?
2. Er werd gezegd dat tijdens het proefdraaien Nederlands afval werd verbrand. Wat is hiervan waar en over welke stoffen gaat het?
3. Hoe gaat in de toekomst nagegaan worden of deze verbrandingsoven volgens de gestelde richtlijnen werkt of zal de bevolking ook hier weer eerst haar beklag moeten doen, vooraleer de overheid zal handelen?

NB: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. De bouwvergunning voor de verbrandingsoven van de vakantieinstallatie „Zon en Zee” te Westende, werd afgeleverd na gunstig advies van de dienst Stedebouw. Deze vergunning dateert van 16/07/ 1981. De exploitatievergunning werd in beroep door mijzelf bekrachtigd op 22 april 1982 nadat ze door de bestendige deputatie op 21 januari 1982 was verleend.

Daar beide vergunningen onder de toen geldende wettelijke bepalingen werden afgehandeld, was er geen formeel overleg tussen de vergunningverlenende instanties.

2. Er werd inderdaad Nederlands afval bij wijze van proef verbrand. Er werd trouwens ook afval afkomstig uit Frankrijk verbrand. Het ging om huisvuil en aan huisvuil gelijk te stellen ambachtelijke afvalstoffen. Ook rubber en verpakkingsplastic behoorde tot het afvalpakket. De oven is daar trouwens toe geschikt.

3. De dienst Toezicht van OVAM kan en zal te alle tijde de naleving van de vergunningsvoorwaarden nagaan.

Dit antwoord op de vragen van het geachte lid dient echter in zijn juiste context geplaatst te worden.

De exploitatievergunning werd immers op proef voor een periode van 18 maanden afgeleverd.

De Vlaamse constructeur van de oven, en niet de instelling „Zon en Zee” heeft het initiatief genomen om afvalstoffen van diverse herkomst te verbranden.

Dit gebeurde in aanwezigheid van potentiële buitenlandse kopers.

De constructeur had mijn inziens daartoe niet het recht vermits de exploitatievergunning duidelijk stelt dat alleen eigen huishoudelijk afval, van de instelling dus, mag verstoekt worden.

Ik heb de instelling op deze overtreding gewezen en haar gevraagd dit niet meer toe te laten.

Hierbij dient gezegd dat de oven nog niet opgeleverd is en derhalve nog onder de verantwoordelijkheid van de verkoper ressorteert. Het verkoopcontract zou proefnemingen voorzien.

De tijdelijke geurhinder was te wijten aan de aanvoer en tijdelijke stockage van de afvalstoffen vóór ze in de oven gebracht werden.

De stank had dus niets met de werking van de oven te maken. Overigens werkt de oven met eigen afval van de instelling sindsdien voortdurend op zeer bevredigende wijze en zonder klachten van de omwonenden.

Er werd mij ook reeds verzekerd dat de omstandigheden die tot een kortstondige stankgolf aanleiding gaven, zich in de toekomst niet meer zullen voordoen.

Vraag nr. 70
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Phillips Petroleum te Tessenderlo — Inplanting vulafdeling

Graag wens ik van de geachte Minister te vernemen of de inplanting van de vulafdeling van etylmercaptaan, die Philips Petroleum in gebruik heeft, al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden, gesteld door het betrokken gewestplan.

In het geval dat de inplanting van dit gebouw in strijd is met het gewestplan, wens ik te weten wie de toelating hiervoor verleend heeft en welke maatregelen er zullen getroffen worden om deze onwettelijkheid ongedaan te maken ?

Antwoord

Zoals het geachte lid ongetwijfeld weet, maakt de door hem gestelde vraag thans het voorwerp uit van een geschil dat hangende is bij de Raad van State.

Het past derhalve dat in dit stadium het resultaat van dit onderzoek wordt afgewacht.

Vraag nr. 71
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Zandgroeve te Riemst-Membruggen — Uitbreiding

Voortgaande op het eerste antwoord op mijn parlementaire vraag nr. 32 dd. 22/12/1982, leg ik u de volgende concrete situatie voor.

In Riemst, deelgemeente Membruggen, bestaan er plannen om de bestaande zandgroeve „Vogelzang” met één hectare uit te breiden op de percelen sectie A nrs. 537 en 538. Hiervoor dient het gewestplan gewijzigd, vermits deze uitbreiding ligt in een landschappelijk waardevolle landbouwzone.

Kan in dit concreet geval een Bijzonder Plan van Aanleg afwijken van de bepalingen en aanwijzingen van het gewestplan, wetende:

- dat het hier gaat om een zeer vruchtbare Haspengouwse landbouwgrond;
- dat er in Limburg nog méér dan 1.000 ha ontginningszones voor zand voorzien zijn, zonder dat de gewestplannen dienden gewijzigd te worden;
- dat op 28/6/1979 door de bestendige deputatie van Limburg een exploitatievergunning werd geweigerd voor dezelfde percelen en dit op basis van negatieve adviezen van de Dienst voor Stedebouw en Ruimtelijke Ordening en van het Ministerie van Landbouw.

Antwoord

In verband met de bovengenoemde aangelegenheid, kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Gezien de bestemming van het voorgesteld uitbreidingsterrein, namelijk landschappelijk waardevol agrarisch gebied zoals voorzien in het kader van het gewestplan Sint-Truiden-Tongeren, werd in het verleden een aanvraag tot het uitbreiden van bedoelde zandgroeve geweigerd.

Naar ik verneem bestaan er bij het gemeentebestuur van Riemst plannen om door middel van een bijzonder plan van aanleg een beperkte uitbreiding van de zandgroeve, dit weliswaar in afwijking van de voorzieningen van het gewestplan, voor te stellen.

Gezien tot op heden geen dossier werd ingeleid bij de administratie van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu is het derhalve niet mogelijk verder in te gaan op de zaak en kan ik enkel punt 2 van mijn antwoord op uw vraag nr. 32 dd. 22.12.1982 bevestigen.

Vraag nr. 72
van 21 maart 1983
van de heer J. VALKENIERS

Meise — Aanplanting van hoogstammige bomen

Onder andere te Meise zijn de landbouwers verbolgen omdat er hoogstammige bomen met de toelating van de overheid vlak naast hun grond worden aangepland... op weliswaar de voorgeschreven afstand van 6 meter.

Dient zich hier geen herziening aan van de bestaande reglementering in de zin dat bij akkergrond meer tussenruimte moet worden vrijgehouden waar zeker geen hoogstammige bomen mogen worden aangepland?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden.

Het planten van bomen is geen werk of handeling die onder toepassing valt van art. 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening. Bijgevolg is voor dergelijk werk of handeling geen bouwvergunning nodig. De gemeente kan echter in toepassing van art. 60 van dezelfde wet een verordening op de beplantingen uitvaardigen, waardoor het planten van bomen wordt onderworpen aan een voorafgaandelijke toelating van het college van burgemeester en schepenen.

In dezelfde bouwverordening kunnen ook minimumafstanden worden vastgesteld waarop hoogstammige bomen mogen gepland worden ten opzichte van de perceelgrens tussen twee erven, voor zover de minimumafstand vastgesteld door art. 35 van het veldwetboek, niet wordt verminderd.

Het door het geachte lid gestelde probleem wordt niet als een algemeen probleem ervaren, zodat een regionale regeling, bvb. via een algemene bouwverordening, niet aangewezen is.

Het blijkt hier eerder te gaan om een lokaal probleem zodat een gebeurlijke regeling via een gemeentelijke verordening eerder aangewezen is.

Vraag nr. 73
van 21 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Oude Schelde te Weert — Dichtslibbing

Op mijn parlementaire vraag nr. 119 van 6/10/ 1982 in verband met het dichtslibben van de Oude Schelde te Weert, werd geantwoord dat dit probleem het voorwerp uitmaakte van een overleg, o.m. het Polderbestuur, het provinciebestuur, de Landelijke Waterdienst en de milieugroepering. Door de dienst Leefmilieu van de gemeente Bornem werd een ecologisch rapport opgemaakt.

Kan de geachte Minister mij zeggen hoe ver het thans staat met de evaluatie van deze problematiek?

Antwoord

Wat betreft de inhoud van het ecologisch rapport, heeft de Dienst Leefmilieu van de gemeente Bornem vooreerst onderzocht in hoeverre er een noodzaak bestaat aan de uitbaggering van de Oude Schelde. Een positief antwoord op deze vraag zette de gemeente er toe aan de ecologische randvoorwaarden voor de uitbaggering op te stellen.

Vervolgens werden de twee voorgestelde stortplaatsen, zijnde „ De Korte Landen” en „ Het Graafschap ” aan een ecologische studie onderworpen, waaruit de hoge kwetsbaarheid van deze waardevolle gebieden t.a.v. de slibstorting als hoofdconclusie werd gesteld.

Dit was dan ook de reden waarom naar andere alternatieven gezocht werd. Op het geschiktheidslijstje van zes alternatieven kwam „ Het stort te Buitenland” als meest gunstige stortplaats naar voor, en werd dan ook aan het polderbestuur geadviseerd.

Na het afsluiten van dit rapport kwamen er van de OVAM echter objecties tegen de gekozen stortplaats. Het percolatiewater zou een bevuilding van de grondwatertafel als gevolg kunnen hebben.

Daardoor diende een nieuwe keuze gemaakt te worden uit de alternatieven van het ecologisch rapport. Dit gebeurde in een algemene vergadering waar de „ Saspolder ” te Bornem unaniem werd goedgekeurd als nieuw alternatief.

Voor de Dienst Leefmilieu was het nu de taak om de ecologische randvoorwaarden voor het storten op te stellen en het tracé van de persleidingen aan te duiden.

Eenmaal klaar werden zowel de ecologische randvoorwaarden voor het uitbaggeren als die voor het storten besproken met de betrokken partijen zodat ze zowel aan de stedenbouwkundige aanvraag als aan het bestek en de stortvergunning konden toegevoegd worden.

Vraag nr. 74
van 21 maart 1983
van de heer D. VERVAET

Maasdalbos te Halle — Nat uurgebied en vogelreservaat

Het Essenbeekse natuurgebied en vogelreservaat „ Maasdalbos” wordt opnieuw in zijn gaafheid bedreigd (stad Halle).

Inderdaad, we vernemen zopas dat de intercommunale Haviland een optie zou nemen op de verlaten zandgroeve aan de westerrand van het Maasdalbos als stortplaats voor verwerkt huisvuil.

Het Maasdal echter is in het gewestplan aangeduid deels als landbouwzone, deels als natuurgebied. Van afvalstorten kan derhalve onmogelijk sprake zijn. Akkoord, heer Minister?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid

verwijzen naar mijn antwoord op zijn parlementaire vraag nr. 1 16 van 20 september 1982, welke over deze aangelegenheid handelt. Sindsdien hebben zich geen nieuwe elementen voorgedaan, zodat momenteel geen nader standpunt kan worden ingenomen.

Vraag nr. 75
van 21 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Heirkracht — Omzendbrief nr. 9-1 van 1 oktober 1975

In de omzendbrief van 1 oktober 1975 met als nr. 9-1 over de oprichting van constructies ter vervanging van door brand of door storm vernielde eigendommen wordt als voorwaarde om heirkracht in te roepen gesteld dat het moet gaan over dezelfde eigenaar. Deze stelling leidt tot juridische inconsequenties. De bouwvergunning is een zakelijk recht die de eigendom volgt. Volgens de constante rechtspraak van de Raad van State heeft de administratie, wanneer zij advies uitbrengt over een bouwaanvraag, niet na te gaan of de aanvrager eigenaar is van de grond of van het gebouw. Een derde persoon kan in de plaats treden van de vergunningsverkrijger. Daarenboven stelt art. 546 van het Burgerlijk Wetboek dat: „ De eigendom van een roerende of een onroerende zaak geeft recht op al wat zij voortbrengt en op hetgeen, hetzij natuurlijk, hetzij kunstmatig, als bijzaak ermee verenigt wordt... “ Het probleem stelt zich ook als een constructie van een pachter afbrandt. Hij is verantwoordelijk. Hij moet zorgen voor de heropbouw alhoewel hij de eigenaar niet is.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

Gezien heirkracht een algemeen rechtsbeginsel is en gezien bovenvermelde overwegingen of het niet logischer zou zijn de mogelijkheid tot het inroepen van heirkracht niet te beperken tot dezelfde eigenaar, maar ook toe te staan voor een eventuele nieuwe eigenaar die bij zijn recht van natrekking de heirkracht die op het goed rust overneemt om het onheil te herstellen.

2. Gezien de bouwvergunning een zakelijk recht is en het recht om te mogen bouwen niet van de eigenaar afhangt maar van de grond of heirkracht berustende op een onroerend goed de eigendoms-overdracht al dan niet volgt.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag nr. 75 dd. 2 1 maart 1983 kan ik het geachte lid mededelen dat de bedoeling van de opstellers van de omzendbrief destijds in hoofdzaak gesteund was op motieven van sociale aard. Het gaat hier om gebouwen die in een volgens de plannen van aanleg niet geschikte zone waren opgericht en waarvan het de bedoeling was dat deze uiteindelijk zouden verdwijnen.

Alleen gevallen van heirkracht die een voortijdig einde stellen aan het gebruik van het gebouw in hoofde van de actuele bezitter, konden aanleiding geven om het gebouw opnieuw op te richten. dit los van elke

theoretische rechtsconstructie en met de enkele bedoeling het gebouw opnieuw te laten gebruiken door dezelfde persoon in dezelfde functie waarvoor het diende voordat het tenietging.

Een bijkomende overweging hierbij was dat de verzekeringspolis ook enkel betrekking had op het wederoprichten door de polishouder zelf en niet door een derde koper.

Vermits het hier om uitzonderingsbepalingen gaat die enkel op stedenbouwkundige elementen betrekking hebben, lijkt het mij niet opportuun deze richtlijn aan te passen in de zin zoals het geachte lid voorstelt.

Vraag nr. 76
van 21 maart 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Gewestplannen in Vlaanderen — KB van 13 december 1978 betreffende de inrichting en de toepassing

Het arrest van de Raad van State nr. 2 1384 inzake de vzw Werkgroep voor Milieubeheer Brasschaat dd. 17 september 1981 stelt duidelijk dat het KB van 13 december 1978 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen in Vlaanderen geen toepassing meer kan vinden. Aansluitend aan dat KB heeft men richtlijnen gegeven aan het bestuur van de stedenbouw en aan de gemeenten. Die richtlijnen, bekend als document nr. 790803, zijn alhoewel ze geen wettelijk karakter hebben van strikte toepassing voor het bestuur en de gemeenten. Gezien het KB van 13 december 1978 in Vlaanderen niet meer mag toegepast worden, komt men door het verder toepassen van die richtlijnen in onwettige situaties terecht. Bij de gemeentebesturen en bij de directies van de stedenbouw zijn er geen schriftelijke gewijzigde richtlijnen bekend.

Hierdoor worden de voorschriften van de gewestplannen willekeurig toegepast en belandt men in een toestand van rechtsonzekerheid voor de burger.

In het licht van deze vaststelling bekwam ik van de geachte Gemeenschapsminister graag een antwoord op volgende vragen.

1. Waarom werden er geen gewijzigde schriftelijke richtlijnen hierover gegeven aan de gemeenten en aan de verantwoordelijke besturen?
2. Wordt er strikt de hand aan gehouden dat er thans in toepassing van art. 31 van het KB van 28 december 1972 geen verbouwwerken meer toegestaan worden waardoor het bestaande bouwvolume met meer dan 20% wordt vergroot?
3. In het raam van art. 23 van het KB van 28 december 1982 over de opvullingsregel is het mogelijk de huidige richtlijnen aan de 70 m regel te behouden met uitzondering langs de grote wegen. Zal dit zo gebeuren of worden de vroegere 50 m richtlijnen weer van kracht.
4. Wat gebeurt er met de BPA's die in toepassing van art. 23 laatste lid van het KB van 13 december 1978 nog in behandeling zijn?
5. Indien de Vlaamse Executieve het KB van 28 december 1972 wil wijzigen dienden de gewestplan-

nen in herziening gesteld te worden. Wordt er in deze zin aan een wijziging gewerkt? Welke timing is er voorzien?

6. Indien bij decreet nieuwe voorschriften voor de gewestplannen vastgelegd worden, dient men de gewestplannen niet te herzien en dient er geen nieuw openbaar onderzoek te gebeuren. Dit zou een einde betekenen van de reeds karige inspraak die er geweest is en een uitholling van de veiligheid en rechtszekerheid die met de zagezegde definitieve vaststelling aangeboden werd. Denkt de geachte Gemeenschapsminister eraan die uitzonderingsvoorschriften zoals art. 21 en 23 bij decreet door de Vlaamse Raad te laten bekrachtigen?
7. Indien de bestendige deputatie een beroep inwilt en aldus een bouwvergunning toestaat, die echter volgens de geciteerde richtlijnen van de Gemeenschapsminister niet had mogen toegestaan worden, dient de gemachtigde ambtenaar dan daartegen beroep aan te tekenen bij de Vlaamse Executieve overeenkomstig art. 55 van de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening? Zo neen, leidt dit niet tot een willekeurige behandeling van de rechtzoekenden? Voorbeeld het in beroep toestaan van een opvullingsregel van 85 m het verbouwen met 105 % volumeuitbreiding toestaan.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag nr. 76 dd. 2 1.3.1983 kan ik het geachte lid meedelen dat ik aan het hoofdbestuur van de stedenbouw opdracht had gegeven rekening te houden met de visie van de Raad van State over de toepasbaarheid van het KB van 13.12.1978 en verzocht had ook de ondergeschikte besturen hiervan in kennis te stellen.

Volgens de visie van de Raad van State dienden de bepalingen van het KB van 13.12.1978 om toepasbaar te zijn in de bestaande gewestplannen te worden opgenomen via de herzieningsprocedure overeenkomstig art. 43 van de wet op de stedenbouw. Deze visie doet evenwel geen afbreuk aan het geldig bestaan zelf van het KB van 13.12.1978.

Ik was dan ook van oordeel dat die bepalingen van het KB van 13.12.1978 die niet in strijd zijn met de expliciete bepaling van het KB van 28.12.1972 verder bij de behandeling van de dossiers als richtlijn kunnen worden toegepast. Dit is met name het geval voor de toepassing van de 70 m regel zoals bepaald in artikel 23 en de daarbijhorende toelichtingsnota.

De toelichtingsnota i.v.m. het art. 21 blijft integraal van kracht met die beperking dat het enkel nog kan gaan om volumevermeerderingen tot maximaal 20 %.

Wat de BPA's in toepassing van art. 23 betreft, heeft men strikt genomen dit art. 23 niet nodig vermits art. 16 3de van de wet toelaat af te wijken van het gewestplan.

De Vlaamse Executieve heeft reeds beslist de herziening van de bepalingen van het KB van 28.12.1972 via een decreet te realiseren, dit teneinde de rechtszekerheid en de gelijke behandeling van alle vergunningaanvragers zo vlug mogelijk te herstellen.

Vergunningen die in strijd met geldende wettelijke regelen worden afgegeven moeten uiteraard aanleiding geven tot een beroep ingesteld bij de Vlaamse Executieve.

J. BUCHMANN GEMEENSCHAPS MINISTER VAN HUISVESTING

Vraag nr. 26
van 24 februari 1983
van de heer F. VERMEIREN

Bewoners van panden en/of huizen — Hygiënische omstandigheden

Gemeentelijke overheden komen soms — meestal toevallig — tot de bevinding dat sommige gezinnen en/of bewoners van panden en/of huizen in slechte hygiënische omstandigheden leven.

Overbevolking en kleine woonruimte zijn hier veelal de oorzaak.

In dit verband mocht ik van de geachte Minister vernemen:

1. welke verantwoordelijkheid de burgemeester ter zake draagt;
2. over welke wettelijke middelen de burgemeester beschikt enerzijds ter controle en anderzijds tot optreden om deze toestanden in te dijken.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geacht lid het volgende meedelen:

1. Inzake de strijd tegen ongezonde woningen is de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid vrij groot.

In sommige gemeenten bestaat er een politiereglement op de hygiëne der woningen.

Dergelijke reglementen kunnen onder meer bepalen dat de burgemeester bevoegd is tot het nemen van maatregelen die voor de openbare gezondheid vereist zijn.

Doorgaans voorzien deze reglementen ook politiestrafpen op de overtredingen ertegen en tegen de beslissingen die de burgemeester ter uitvoering van zulk een reglement neemt.

De burgemeester kan op grond van kwestieus reglement de eigenaar van een ongezonde woning dwingen tot het uitvoeren van de nodig geachte saneringswerken.

Hij kan ook het verblijf in een woning verbieden of eventueel saneringswerken ambtshalve laten uitvoeren.

Indien zulk reglement niet bestaat kan de burgemeester evenwel nog optreden in spoedgevallen en dit op grond van artikel 94 van de gemeentewet.

Alsdan kan hij verordenend optreden onder dreiging van straffen die op gerechtelijke vervolging worden uitgesproken.

De wet omschrijft niet nader wat onder spoedgevallen moet worden verstaan.

De burgemeester beoordeelt vrij de omstandigheden die aanleiding geven tot zijn optreden.

In beide voormelde gevallen draagt de burgemeester de verantwoordelijkheid die hij als hoofd van de gemeentelijke politie heeft.

Als vertegenwoordiger van het centraal bestuur put hij verder persoonlijk het recht en heeft hij de plicht politiematregelen te treffen op grond van artikel 50 van het decreet van 14 december 1789 betreffende de instelling van de gemeenten en van arti kcl 3 van Titel XI van het decreet van 16-24 augustus 1790 op de oprichting van het Gerecht, beide in verband te brengen met artikel 90 van de Gemeentewet.

In dergelijke gevallen moeten zijn beslissingen niet bekrachtigd worden door de Gemeenteraad.

Wel moet er uiteraard een verband bestaan tussen zijn beslissingen en de openbare gezondheid.

Of een bepaalde saneringsmaatregel onder die wetten valt is in de eerste plaats een vraag van feitelijke aard die de burgemeester onder zijn eigen verantwoordelijkheid dient op te lossen.

Wanneer het gaat om ongezonde woningen wegens overbevolking of te kleine woonruimte moet mijn inziens de burgemeester in elk bijzonder geval nagaan of die toestand al dan niet de openbare gezondheid in gevaar brengt.

Zo ja, heeft de burgemeester onbetwistbaar het recht op te treden. Indien dat niet het geval is, kan zijn optreden worden betwist vermits bedoelde toestand niet als een strafbaar feit kan worden beschouwd.

Verder dient te worden vermeld dat de burgemeester ter zake niet gerechtigd is straffen te stellen op de overtreding van de politiematregelen die hij op grond van beide decreten neemt.

Hij kan evenwel bedoelde maatregelen onder dwang laten uitvoeren door een beroep te doen op de plaatselijke politie en in wel omschreven gevallen op de rijkswacht.

Wie zich hiertegen verzet loopt het gevaar te worden veroordeeld krachtens artikel 269 en volgende van het Strafwetboek.

2. Vermits destijds een meer doeltreffende actie tegen de ongezonde woningen werd nagestreefd, werd door artikel 9 van de wet van 7 december 1953, gewijzigd bij de wet van 27 juni 1956, en thans opgenomen onder artikel 67 van de Huisvestingscode, een aantal instellingen en autoriteiten bevoegd gemaakt om het bestaan van ongezonde woningen bij de burgemeester aan te klagen en hem de maatregelen aan te duiden die in het belang van de openbare hygiëne moeten getroffen worden, alsmede tevens aan de Koning (thans de Vlaamse Executieve) de gelegenheid gegeven in de plaats van de ingebreke blijvende burgemeester op te treden.

In dit laatste geval worden de kosten van de tussenkomst van de Commissarissen, voorzien bij

artikel 88 van de gemeentewet, ten laste gelegd van de burgemeester.

Tenslotte weze er nog aan herinnerd dat krachtens de wet van 27 juni 1956 houdende wijziging en aanvulling van de wetgeving betreffende de huisvesting onder meer het Nationaal instituut voor de Huisvesting werd opgericht dat als een van zijn wettelijke taken zag toegewezen het bestuderen van de woonproblemen wat betreft de gezondheid, de veiligheid, de hygiëne en de uitrusting.

Ook werden aan de gewestelijke comités voor de huisvesting, opgericht in toepassing van voornoemde wet, een belangrijke opdracht in de strijd tegen de ongezonde woningen toevertrouwd.

Voormelde instellingen staan de gemeentebesturen bij om de tellingen der ongezonde woningen te verzekeren en aldus de specifieke opdracht van de burgemeester ter zake te vergemakkelijken.

**Vraag nr. 29
van 29 maart 1983
van de heer A. DIEGENANT**

Sociale woning — Normen voor fiscale aftrek van leningsaflossingen

Het huisvestingsbeleid is regionale materie. Het bepalen van wat de criteria zijn voor een „sociale woning”. behoort tot dit beleid.

De normen voor wat een sociale woning is, liggen lager in Vlaanderen dan in Brussel en in Wallonië. Een woning is, prijsmatig bekeken, nog „sociaal” in Wallonië wanneer ze dit in Vlaanderen niet meer is.

Dit heeft gevolgen ten aanzien van het nationaal belastingbetalen, meer in het bijzonder ten aanzien van de aftrek voorzien voor aflossingen van leningen voor sociale woningen.

Waar de Waalse belastingbetaler, met eventueel een grotere woning, nog kan genieten van de aftrek voor sociale woningen kan zijn Vlaamse landgenoot dit niet en valt hij, met een eventueel kleinere woning, onder het stelsel van de — lagere — aftrek voorzien voor middelgrote woningen.

Ten aanzien van de nationale fiscaliteitswetgeving ontstaat dus, ten nadele van de Vlaamse burger, een verschillende (discriminerende) situatie.

Mag ik om uw aandacht versoeven voor deze situatie en u tevens verzoeken me mee te delen hoe u deze verschillende belastingbehandeling wil ongedaan maken.

Antwoord

In antwoord op de door het geacht lid gestelde vraag, heb ik de eer hem mee te delen dat bij koninklijk besluit van 24 februari 1981 betreffende het verlenen van de Gewestwaarborg voor goede afloop op de terugbetalingen van hypothecaire leningen, toegeestaan voor het bouwen of kopen van volkswoningen, kleine landeigendommen of daarmee gelijkgestelde woningen in het Vlaamse Gewest werd vastgesteld dat, indien het een te kopen woning betreft, deze met

een volkswoning of kleine landeigendom gelijkgesteld wordt indien de verkoopwaarde en de verkoopprijs niet hoger ligt dan 1.800.000 fr. te verhogen met 75.000 fr. wanneer de ontlener 2 of 3 kinderen ten laste heeft en met 150.000 fr. wanneer hij 4 of meer kinderen ten laste heeft.

Dit bedrag ligt inderdaad lager dan deze voorzien in de nadien genomen besluiten ter zake van het Waalse en het Brusselse Gewest, met de gevolgen **vandien** op het stuk van de belastingvermindering waarop betrokkenen kunnen aanspraak maken.

Bedoeld bedrag werd destijds vastgesteld op verzoek van de belangrijkste kredietinstellingen die zoals uit onderhandelingen met hen bleek, bereid gevonden werden een aanzienlijk krediet te besteden aan sociale, door het Gewest gewaarborgde leningen, mits:

1. de vaststelling van de maximum rentevoet op 11 %;
2. de verhoging van de venale waarden met 300.000 fr. voor de bouw en met 100.000 fr. voor de aankoop;
3. de overeenkomstige aanpassing van de maximale leningsbedragen.

Indien na een grondig onderzoek een onevenwichtige fiscale behandeling voor die deelgroep van Vlaamse landgenoten zou blijken, zal ik aan de Vlaamse Executieve de nodige wijzigingen in de normatieve teksten ter goedkeuring voorleggen.

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF-
MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 85
van 15 maart 1983
van de heer F. VAN STEENKISTE

Vlaamse Gewest — Waterbevoorrading

Door diverse ondernemingen wordt, ten behoeve van Vlaanderen, dagelijks een hoeveelheid water geproduceerd.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister:

1. welke de gemiddelde behoefte is die voor Vlaanderen dagelijks nodig is, voor zowel de industriële voorzieningen als voor de waterleidingen ;
2. welke de gemiddelde hoeveelheid water is die, dagelijks en ter aanvulling van de eigen produktie, door Vlaanderen afgenomen wordt van Waalse producenten of uit het buitenland.

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan ik hem het volgende mededelen.

1. In 1982 distribueerden de drinkwatermaatschappijen in het Vlaamse Gewest dagelijks gemiddeld 947.000 m³ met een dagmaximum van 1.147.000 m³.

Van deze hoeveelheid wordt een deel door de drinkwatermaatschappijen aan de industrie geleverd.

Daarnaast pompt de industrie ook zelf grondwater op om in haar behoeften te voorzien. Deze hoeveelheid opgepompt grondwater wordt voor 1981 geraamd op 257.000 m³ per dag.

2. De drinkwatermaatschappijen voerden in 1982 gemiddeld 260.000 m³ drinkwater per dag uit Wallonië aan. Van het buitenland worden geen belangrijke hoeveelheden drinkwater afgenomen.

Vraag nr. 86
van 15 maart 1983
van de heer C. DE CLERCQ

Veevoederbedrijf te Buggenhout — Milieuhinder

Bovengemeld bedrijf is gelegen op de grens van de gemeenten Buggenhout en Sint-Andries en veroorzaakt belangrijke milieuhinder onder vorm van stof en lawaai voor de in de omgeving gevestigde bevolking, en inzonderheid wat betreft de lokale bevolking van Sint-Amands, Kuitgemstraat.

Een buurtcomité werd reeds opgericht ter vrijwaring van de rechten inzake leefmilieu en gezondheid van gezegde bevolking.

De vraag dient dan ook gesteld welke de exploitatievoorwaarden zijn van gezegd bedrijf en welk gevolg er gegeven werd aan de talrijke vastgestelde klachten, opgesteld onder meer door politie, rijkswacht en technische arbeidsinspectie.

Welke maatregelen worden door de overheid opgelegd om aan de huidige toestand de vereiste verbetering te brengen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mee te delen.

Zoals reeds op een vraag van juli 1982 van de heer F. Geyselings werd geantwoord werden sinds begin 1982 burenkklachten ontvangen in verband met stofhinder en geluidshinder veroorzaakt door een veevoederfabriek gelegen in de Brielstraat te Buggenhout. Onderzoeken werden ingesteld door de Technische Inspectie van de Administratie van de Arbeidsveiligheid en de klachten werden gegrond bevonden zowel voor wat betreft de stofhinder als het lawaai.

De hinder werd veroorzaakt door losinstallaties voor maniok en granen uit schepen.

Voor de bestrijding van stofhinder, veroorzaakt door het lossen van maniok, werden in juli 1982 maatregelen getroffen die de hinder gevoelig hebben doen verminderen.

Voor de bestrijding van lawaaihinder, veroorzaakt door de blazers-zuigers voor het lossen van granen, werd eerst een studie ondernomen van de te treffen maatregelen en werden in december 1982 geluidsof geluidwerende omkastingen besteld.

Deze werden geplaatst in de eerste helft van maart 1983.

Ik heb de administratie opdracht gegeven de doeltreffendheid van deze installaties na te gaan en tegelijkertijd een grondig onderzoek in te stellen naar de naleving van de opgelegde voorwaarden zowel voor wat betreft de hinder door stof als de hinder door lawaai en zo nodig aanvullende maatregelen op te leggen.

Vraag nr. 87
van 15 maart 1983
van de heer R. VANNIEUWENHUYZE

Lesgevers aan conservatoria — Aanstelling en uitbetaaling van wedden

Het koninklijk besluit tot vaststelling van de voorwaarden voor de toelating van de leerlingen en van de duur van de lessen in de koninklijke muziekconservatoria (BS 2 oktober 1973) bepaalt in artikel 18 dat de lesgevers worden aangesteld door de Minister (Gemeenschapsminister) op de door de directeur goedgekeurde voordracht van de klastitularis.

Spijts in toepassing van artikel 24 de directeur de Minister uiterlijk op 10 oktober in het bezit stelt van een naamlijst van de leerlingen met vermelding van de klasbevolking waarop dit besluit van toepassing is, alsmede van de voorstellen voor de aanstelling van de lesgevers. gebeurt de officiële aanstelling met maanden vertraging, zodat het wel eens voorvalt dat het academiejaar is beëindigd.

Alhoewel de lesgever wordt bezoldigd per lesuur naar rata van één zesde van het vast bedrag dat voor de opdracht is vastgesteld en de wedde in toepassing van artikel 25 maandelijks dient te worden uitbetaald. gebeurt de uitbetaling slechts na de officiële aanstelling of heraanstelling d.w.z. met maanden vertraging.

Mag ik de geacht Gemeenschapsminister vragen:

hoeveel lesgevers per conservatorium voor het academiejaar 1982/83 hierbij zijn betrokken en nog steeds moeten wachten op hun wedde vanaf het begin van het academiejaar:

hoeveel lesgevers, per conservatorium, einde februari 1983 reeds officieel zijn aangesteld voor het academiejaar 1982/83 en hoeveel er nog moeten worden aangesteld;

of er maatregelen worden overwogen om de wedden vroeger te laten uitbetalen, gezien vele lesgevers nood hebben aan een maandelijks uitkering Van hun wedde?

Uiteindelijk zou ik graag vernemen welke betekenis moet worden gegeven aan artikel 19 van hogervernoemd koninklijk besluit dat bepaalt dat de opdracht van lesgever die één jaar duurt zeven achtereenvolgende malen kan worden vernieuwd. Betekent dit dat een lesgever die reeds zeven maal voor één jaar werd aangesteld het achtste jaar als lesgever blijft aangesteld en aldus zijn aanvraag niet meer moet hernieuwen?

Antwoord

Naar aanleiding van de in rand vermelde vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

De lesgevers aan de Koninklijke Conservatoria worden door de Minister aangesteld op de door de directeur der inrichting goedgekeurde voordracht van de leraar-titularis.

Deze lesgevers worden telkens aangesteld voor één jaar. Hun opdracht vangt aan op 1 november. De verlenging van hun mandaat is afhankelijk van het aantal in een klas ingeschreven leerlingen. De opdracht is derhalve variabel. De aanstelling en de vaststelling van de wedde kunnen slechts gebeuren via goedkeuring van het aantal uren dat in een klas te begeven is.

De vaststelling van het aantal te begeven uren gebeurt op basis van de door de inrichtingen overgelegde klasselijsten. Normaliter moeten deze lijsten bij de dienst voor kunstonderwijs worden ingediend tegen 10 oktober. Het gebeurt uiterst zelden dat de klasselijsten tijdig kunnen worden overgelegd. Met het oog op de goedkeuring van de opdracht van leraars en lesgevers zijn niet alleen de klasselijsten noodzakelijk. Eveneens dient voor ieder personeelslid een cumulerklaring en een eventuele aanvraag om toekenning van de uitzonderingstoestand overgelegd te worden aan mijn administratie (Toepassing wet 24.12.1976 en KB dd. 07.12.1978).

Ook moet soms worden nagekeken of voor bepaalde cursussen het leerlingenaantal, vermeld op de ingediende klasselijsten, wel strookt met de werkelijkheid en of er leerlingen, ingeschreven in een bepaalde klas, in de praktijk geen les volgen bij een andere titularis.

Het nazicht en de vaststelling van het aantal uren, leerlingen, lesgevers en leraren, vragen zeer veel tijd.

Alle lijsten moeten ook tijdig door de instellingen worden ingestuurd, alsook alle cumulerklaringen en aanvragen om toekenning van de uitzonderingstoestand. Zoeniet, kunnen er geen wedden worden vastgesteld.

Momenteel zijn alleen de lesgevers van het Koninklijk Muziekconservatorium te Gent aangesteld en uitbetaald.

Voor het Conservatorium van Antwerpen, werden de klasselijsten laattijdig aan de administratie voor kunstonderwijs overgelegd. Ook zijn alle cumulerklaringen nog niet ingestuurd.

Voor het Conservatorium te Brussel, konden nog alle klasselijsten niet worden goedgekeurd.

Tevens kan ik het geachte lid mededelen dat in toepassing van artikel 19 van het koninklijk besluit van 26.06.1973, het mandaat van een lesgever slechts zeven maal kan hernieuwd worden.

De lesgevers kunnen in totaal acht jaar in dienst blijven.

Bij de Executieve is echter zopas een ontwerp van besluit goedgekeurd, waarbij o.m. hogervermeld artikel 19 gewijzigd wordt. Voortaan zullen de lesgevers onbepaald in dienst kunnen gehouden worden, hetgeen ontegensprekelijk een verbetering inhoudt van de huidige situatie.

Vraag nr. 90
van 16 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Nat uurgebied en vogelreservaat , , Maasdalbos " te Essenbeek — Stortplaats

Te Essenbeek stijgt bij milieuvrienden de vrees dat in het Essenbeekse natuurgebied en vogelreservaat " . . Maasdalbos" vandaag of morgen stortplaatsen worden aangelegd. Ook het stadsbestuur van Halle blijkt deze oplossing niet te appreciëren.

De angst bij de bevolking schijnt te ontstaan door de belangstelling die de intercommunale Haviland aan de dag legt om een deel van haar huisvuil te storten in een oude zandgroeve. Dit 2 à 3 ha groot gebied sluit onmiddellijk aan bij het als beschermd natuurgebied geklasseerd Maasdalbos. De ervaring heeft geleerd dat wanneer een vuilnisbelt vaste voet krijgt, het later erg moeilijk is om deze, zelfs bij vastgestelde overtredingen, gesloten te krijgen. De vrees van vele milieustrijders is dan ook dikwijls gegrond.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Heeft het Ministerie van Leefmilieu en Waterbeleid kennis van een aanvraag van Haviland, die om toelating verzocht haar afval te mogen storten op Essenbeeks grondgebied, en in of aan het Maasdalbos in het bijzonder?
2. Welk standpunt zal door de geachte Minister hieromtrent ingenomen worden?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag dd. 15.3.1983 kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest heeft van de bestendige deputatie een vergunningsaanvraag van de Intercommunale Haviland voor een stortplaats gelegen op het Essenbeeks grondgebied, en het Maasdalbos in het bijzonder.
2. De beoordeling van een eventueel dossier zal gebeuren overeenkomstig de bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 21 april 1982 houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen.

Gezien er tot op heden mij geen dossier bekend is, is deze vraag dan ook voorbarig.

Vraag nr. 91
van 16 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Blauwbos te Erpe- Mere — Stortplaats

Te Mere bij Aalst wordt reeds 10 jaar geprotesteerd tegen het storten van allerlei afval in het Blauwbos. Dit gebied wordt daardoor in zijn bestaan ernstig aangetast. Bevuiling en reliëfwijzigingen zijn daar aan de orde van de dag.

Niettegenstaande in 1975 door de Gouverneur de sluiting van deze stortplaats werd bevolen, leverde deze maatregel in de praktijk niet het gewenste resultaat op. Inmiddels blijft men vrachtwagens afval aanvoeren.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Is het (sluik)stort Blauwbos van Erpe-Mere u bekend?
2. Wat werd door uw departement ondernomen om het storten van afval in dit gebied te doen ophouden?
3. Waarom treedt de burgemeester niet op? Kan deze niet eventueel verantwoordelijk gesteld worden voor deze al te lang aanslepende bevuiling?
4. Welke maatregelen zal de geachte Minister nemen om aan deze bevuiling een einde te maken?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag dd. 16.3.1983 kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. Het sluikstort in het Blauwbos van Erpe-Mere is mij bekend.
- 2.-3. Na een grondig onderzoek, het betreft hier een tiental eigenaars, werd door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest de procedure ingezet opdat de stortactiviteiten onmiddellijk zouden gestopt worden, en de nodige saneringswerken zouden uitgevoerd worden.

Er dient opgemerkt dat op voornoemde stortplaats voornamelijk inerte afvalstoffen werden gedeponeerd, die vóór het decreet dd. 2.7.1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, niet vergunningsplichtig waren.

Concreet betekende dit dat alleen kon opgetreden worden in het raam van de wet op Stedebouw, gelet op het vergunningsplichtige karakter van iedere reliëfwijziging.

In samenwerking met Burgemeester, commissaris en OVAM werd de toegangsweg afgesloten, waardoor de stortactiviteiten werden gestopt. De leefmilieugroepering RALDES meldde OVAM dat er vaten giftige afval werden gedeponeerd. In samenwerking met de technische dienst van de gemeente werden de vaten opgegraven.

Vastgesteld werd dat de vaten, afkomstig van een garage-opruiming, volledig leeg waren. De genoemde vaten werden reeds afgevoerd.

4. In samenwerking met de gemeentelijke overheid, eigenaars en OVAM zal de sanering op de kortst mogelijke termijn worden nagestreefd.

Vraag nr. 92
van 16 maart 1983
van de heer F. GEYSELINGS

IOK-stort te Olen — Giftig afval

Met mijn parlementaire vraag nr. 80 dd. 9.6.1982 wenste ik te weten of op de gecontroleerde stortplaat-

sen, met name te Olen, Westerlo en Helchteren al dan niet giftig afval aanwezig was.

Op mijn vraag werd geantwoord. ik citeer: „Uit de informatie die ik binnen dit kort tijdsbestek heb kunnen inwinnen, is gebleken dat er geen reden is om aan te nemen dat er giftig afval zou gestort zijn op de door het geachte lid genoemde vergunde stortplaatsen“ Einde citaat.

Thans lees ik in meerdere Vlaamse kranten dat er harde bewijzen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er wel giftige stoffen op het IOK-stort te Olen voorkomen. Er zou o.m. een fluorconcentratie van 5% vastgesteld zijn terwijl de wet slechts 0,4% toelaat.

Graag verneem ik van de geachte Minister wat zijn bij komend onderzoek dienaangaande heeft opgeleverd?

Verder wens ik te weten of het waar is dat er giftige stoffen van het Olense stort werden afgevoerd naar het stort te Helchteren.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag dd. 16/3/1983 kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Het geciteerde antwoord op de parlementaire vraag nr. 80 dd. 9.6.82 blijft nog steeds geldig.

De Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest heeft verder geen bewijzen kunnen vinden dat er eventueel giftige afvalstoffen zouden gestort zijn op het IOK-stort in Olen. Overigens is het betreffende dossier bij de rechtbank nog steeds in behandeling.

Het laatste deel van de vraag van het geachte lid is derhalve niet relevant.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

R. STEYAERT GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN WELZIJNSZORG

Vraag nr. 22 van 15 februari 1983 van de heer M. OLIVIER

Economische toestand en overkreditering — Gezinnen met geldproblemen

Heel wat gezinnen zijn, gevolg aan de overkreditering, in een moeilijke situatie geraakt. De slechte economische omstandigheden maken het probleem nog ingewikkelder. Niet zelden worden nieuwe putten gemaakt om bestaande schulden te delgen. De moeilijke situatie wordt door geldschieters gebruikt om de mensen onder de vorm van een oplossing, nog dieper in de schulden te brengen, en hen zo in een problematische schuld situatie brengen.

Uiteindelijk komt men bij het OCMW terecht.

Mag ik aan de geachte Minister vragen of zij me kan mededelen:

1. of zij hieromtrent een inzicht heeft over het probleem;
2. hoeveel aanvragen hieromtrent aanhangig gemaakt zijn bij het OCMW (globaal, per gewest, en per provincie);
3. welk het gemiddeld bedrag is;
4. welke maatregelen kunnen ondernomen worden om deze sociale kwaal ongedaan te maken?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de administratie van het departement van Volksgezondheid en van het Gezin, niet over de gegevens beschikt om op de punten 2 en 3 van zijn vraag een nauwkeurig antwoord te geven.

Aangezien het inzamelen van deze inlichtingen bij alle OCMW een omvangrijk en tijdrovend werk is, moge ik het geachte lid verwijzen naar de resultaten van een onderzoek dat de Afdeling Maatschappelijk Welzijn van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten aan dit probleem heeft gewijd.

Hieruit is o.m. gebleken dat er, voor het jaar 1981, in ongeveer 3.600 gezinnen van het Vlaamse Gewest door maatschappelijk werkers van OCMW aan budgetbegeleiding werd gedaan ten gevolge van overkreditering.

Indien men ermede rekening houdt dat niet alle gezinnen voor budgetbegeleiding in aanmerking komen, mag gerust worden aangenomen dat het aantal personen die als gevolg van overkreditering in een moeilijke situatie geraken nog veel hoger ligt.

Het probleem is dus voldoende gekend en reeds in mijn omzendbrief van 30 juli 1982 betreffende het opmaken van de begroting 1983, heb ik de OCMW aangezet om een preventieve actie te voeren gesteund op een degelijke voorlichting van de bevolking.

Het nemen van wetgevend maatregelen ter zake, ter bescherming van de gebruiker, behoort evenwel niet tot mijn bevoegdheid.

J. LENSSENS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEF- MILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 81 van 3 maart 1983 van de heer W. KUIJPERS

Phillips Petroleum te Tessenderlo — Reukhinder

Aansluitend bij mijn voorgaande parlementaire vragen betreffende het naleven van de exploitatievoorwaarden door Phillips Petroleum te Tessenderlo, antwoordde de Minister „dat bij Phillips Petroleum het evolutief proces nog in volle ontwikkeling is“ en „... bovendien staat men hier voor een complex probleem van het meten van reukhinder, waarvoor noch Europese noch Belgische normen bestaan“!

Betekent dit dat de overheid exploitatievoorwaarden oplegt zonder in de mogelijkheid te zijn al dan niet de eerbiediging ervan te kunnen controleren?

Aangezien het probleem voor de omwonenden nog even acuut is als een jaar geleden, en er nog steeds lozingen zijn die even hinderlijk blijven voor de slachtoffers, meen ik dat de Minister zich niet langer kan verstoppen achter vage beloften of algemeenheden.

Mag ik dan ook van de geachte Minister vernemen welke concrete maatregelen hij zal uitvaardigen ter zake?

Anderzijds wou ik de aandacht van de Minister vestigen op het feit dat er i.v.m. het „klachtendossier tegen Phillips Petroleum” geen enkel initiatief komt vanwege het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid, alsmede dat het Parket te Hasselt aan de advocaten van de Leefmidden-verenigingen de inzage weigert van deze dossiers en dat het Parket-generaal te Antwerpen op hun aandringend schrijven niet antwoordt.

Mag ik ook hierover de mening van de Minister?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat de milieuproblematiek van het bedrijf Phillips Petroleum van nabij gevolgd wordt.

De exploitatievergunning van het bedrijf werd, in beroep afgeleverd bij koninklijk besluit van 11/9/1979 op voorstel van de Minister van Tewerkstelling en Arbeid.

In die exploitatievergunning werden strenge milieuvorschriften opgenomen die evenwel niet alle mogelijke reukhinder uitsluiten. Met de produktie werd gestart in februari 1981.

Wegens permanente reukhinder diende het bedrijf in maart 1981 stilgelegd en in september 1981 werd door de bevoegde Ministers toelating gegeven om terug te produceren nadat veranderings- en aanpassingswerken in het bedrijf uitgevoerd werden.

In 1982 en 1983 heeft het bedrijf nog tot kortdurende reukhinder aanleiding gegeven. Een periode van permanente reukhinder is niet meer voorgekomen.

In vergelijking met 1981 is er een verbetering waar te nemen wat betreft de frekwentie, de duur en de intensiteit van de ongemakken door reukhinder.

Enkele incidenten hebben zich het laatste jaar nog voorgedaan. Bij een incident in november 1982 in de vatenvulafdeling werd die afdeling op mijn bevel een tijd gesloten.

Ik kan het geachte lid verzekeren dat het bedrijf zeer streng gecontroleerd blijft.

Een verstrnging van de exploitatievoorwaarden wordt momenteel uitgewerkt.

Voor wat betreft de beweringen aan het adres van de ambtenaren van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid en aan het Parket van Hasselt of het Parket-generaal van Antwerpen, laat ik de volledige verantwoordelijkheid aan het geachte lid.

Vraag nr. 84 van 3 maart 1983 van de heer J. SOMERS

Afvalverwerkende maatschappij OTL — Sluiting

De afvalverwerkende maatschappij OTL, gevestigd te Rumst, werd reeds verscheidene malen gesloten door de overheid.

Kan de geachte Minister mij mededelen:

1. de verschillende data van sluiting;
2. voor elke sluiting de duur van de sluiting;
3. voor elke sluiting op grond van welke overtreding of onregelmatigheid;
4. voor elke sluiting op klacht van welke instantie of rechtspersoon.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt. Ingevolge het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 2 1.4.1982 — Belgisch Staatsblad 8.5.82 — houdende aanduiding van de ambtenaren belast met het toezicht op de uitvoering van het decreet werd de dienst Toezicht van de Openbare Afvalmaatschappij voor het Vlaamse Gewest sedert 8 mei 1982 verantwoordelijk voor het toezicht op de stortplaatsen in het Vlaamse Gewest.

Sindsdien werd door de dienst Toezicht 1 PV opgesteld voor de OTL-stortplaats te Rumst. (PV nr. 83/LB/18-14.12.1982).

Volgende inbreuken werden vastgesteld: tussen de toegangsweg naar de put en de Hollebeekstraat werd grof vuil en met huisvuil gelijkgestelde afvalstoffen gestort.

Dit gestorte vuil diende onmiddellijk te worden afgedekt (overtreding art. 7 MB dd. 5.10.82).

Er diende tevens met de dijkversterking te worden gestart, doch hierbij mogen geen afvalstoffen aangevoerd worden (overtreding art. 20 MB dd. 5.10.82).

De sluiting en verzegeling gebeurde op 5.1.83 door de burgemeester op verzoek van OVAM, de ontzegeling op 11.1.83.

De opstelling van het PV was een gevolg van een controle-opdracht van de dienst Toezicht.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

J. LENSSENS GEMEENSCHAPS MINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 89 van 16 maart 1983 van de heer F. GEYSELINGS

Rhone-Poulenc te Kallo — Illegale lozing

Dat er vandaag de dag door bedrijfsleiders nog ernstig gezondigd wordt tegen de bestaande milieuwetten en -besluiten blijkt eens te meer uit het nieuws dat Rhone-Poulenc uit Kallo in 1981 150 ton zwavelkoolstof in de Schelde geloosd heeft.

Niettegenstaande zwavelkoolstof een zeer giftige en gevaarlijke stof blijkt te zijn en bovendien erg moeilijk afbreekbaar is, werd deze lozing, die volgens zeggen, accidenteel plaatsvond, geheim gehouden. Zoals meestal wordt door de bevuiler na het bekend worden van de feiten, het gebeuren geminimaliseerd.

Uit dit voorval blijkt nogmaals hoe nonchalant sommige bedrijfsleiders met dit soort gevaar omspringen. Is het te gewaagd om te geloven dat de kwastieuze lozing helemaal geen vergissing of fout was, maar een bewuste daad om de afval op een goedkope manier kwijt te geraken?

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Werd de bevoegde overheid door het bedrijf Rhone-Poulenc van deze incidentele lozing officieel in kennis gesteld?
Zo ja, werd dit accident door bevoegden onderzocht en wat heeft dit onderzoek aan het licht gebracht?
2. Waarom heeft Rhone-Poulenc deze lozing geheim gehouden en was zij niet bereid meer gegevens hieromtrent vrij te geven, na de inschakeling van de arbeidsinspectie en ambtenaren van de Vlaamse waterzuiveringsdienst?
3. Welk verhaal heeft de Vlaamse Executieve nog tegen het bedrijf Rhone-Poulenc die verantwoordelijk is voor de illegale lozing van 150 ton giftige stoffen in 1981?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag d.d. 16 maart 1983 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat onderzoekingen en opzoeken verricht worden teneinde aan zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand voorgelegd worden.

Vraag nr. 107
van 1 april 1983
van de heer N. DE BATSELIER

Zuiveringsstations — Subsiëring aan 100 %

Artikel 10, § 1, van de wet van 26.03.71 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging stelt dat de waterzuiveringsmaatschappijen onder meer tot taak hebben de programma's op te stellen en uit te voeren voor de zuivering van het afvalwater van de openbare riolen of waarvan de zuivering haar door de ondernemingen is opgedragen.

Artikel 33 van dezelfde wet stelt dat de Staat bijdraagt in de investeringskosten, door een industriële onderneming gemaakt ter voldoening van de wettelijke eisen inzake bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, hetzij omdat die onderneming bij de vestiging in een bepaalde zone, voor de zuivering van haar afvalwater om geldige redenen geen gebruik maakt van een installatie van een zuiveringsmaatschappij, hetzij omdat de lozingsvergunning van een reeds gevestigde onderneming deze laatste verplicht tot een speciale behandeling van haar afvalwater, waarvoor aanvullende investeringen vereist zijn. In uitvoering van dit artikel behandelt het koninklijk besluit van 9.4.1975 betreffende de rijksbijdrage in de aanvullende investering, waartoe een reeds gevestigde industriële onderneming voor de speciale behandeling van haar afvalwater verplicht is, de modaliteiten van, en de subsidiëring aan industriële ondernemingen.

Op dit ogenblik echter is het zo dat er geen subsidiëring meer voorzien is voor de investeringskosten, verbonden aan zuiveringsinstallaties voor industrieel afvalwater.

In deze optiek zou men zich dan ook wel eens een situatie kunnen voorstellen, waarbij de installatie(s), nodig voor de gedeeltelijke zuivering van de industriële afvalwaters van een bedrijf (of bedrijven) voorgesteld worden, als zijnde een onderdeel van een rioolwaterzuiveringsinrichting, welke dan à rato van 100% gesubsidieerd wordt met gemeenschapsgelden.

Kan de geachte Gemeenschapsminister me dan ook mededelen, aan welke technische en wettelijke criteria een rioolwaterzuiveringsstation, als dusdanig moet voldoen om te kunnen genieten van een 100% subsidiëring?

Welke instantie(s) behandelt (behandelen) de dossiers, voorgelegd aan de heer Gemeenschapsminister, en formuleren hun advies en opmerkingen?

Is de geachte Gemeenschapsminister van oordeel, dat de huidige technische en wettelijke criteria volstaan, om enerzijds misbruiken te vermijden en anderzijds niet remmend optreden ten overstaan van technologische vernieuwingen? Zo neen, vernam ik graag welke maatregelen hij ter zake overweegt?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag dd. 31 maart 1983 heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad mede te delen dat onderzoekingen en opzoeken verricht worden teneinde aan zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand voorgelegd worden.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

RECHTZETTING

Bulletin van Vragen en Antwoorden Nr. 11 van 29 maart 1983

- Blz. 363 — le kolom :
vóór „ Vraag nr. 38 van 26 november 1982 van de heer C. De Clercq ” het volgend opschrift invoegen :
„ K. Poma
Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve
Gemeenschapsminister van cultuur ”.
- Blz. 363 — 2e kolom :
het opschrift
„ K. Poma
Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve
Gemeenschapsminister van cultuur ”
weglaten.